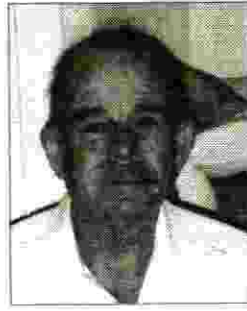

וינקלר חיים (וינקי)

ליד 1928, מגדיאל בשרון
התגייס למשמר החוף ב-1943, לפלי"ם ב-1944

ה ע ס נ ה ר י ס ' 0

כושי בני קרביץ, פני אשוח, גבי וייס, משה דפני (משה הסיילור), יוש, חיים סנש ואני הפלגנו עם ה"אנצ'ו סירני" לאלכסנדריה.

באלכסנדריה הטענו חביות סולר והפלגנו לגנואה. כשהגענו לגנואה התפזרנו למקומות שונים באיטליה וחלק מאיתנו נסע למג'נטה. אני עבדתי עם יוסקה ריבקינד (יריב) באריות נשק שהיה מיועד להישלח לישראל. אחרי זמן מה הגיע אלינו אברהם יפה עם רכב של הצבא הבריטי. הצטרפתי אליו ויחד נסענו למקומות שונים באיטליה בהם הוקמו מחנות ליהודים פליטי השואה. פעם הובלנו אוכל ופעם הובלנו מכשירי קשר. בכל פעם שעצרו אותנו במחסום משטרתי, היה השוטר עולה על המדרגה כדי לעשות חיפוש ברכב. אני הייתי נותן לו סיגריות אמריקאיות וכך היה מסתיים ה"חיפוש". למעשה, בכל המחסומים שנעצרנו לא חיפשו לנו ברכב אפילו פעם אחת.

הסתובבנו במילאנו, רומא, פירנצה ועוד ערים באיטליה. אני ועוד כמה חברים נשארנו בכפר ליד ברי בדרום איטליה. תושבי הכפר התרחקו מאיתנו, בלונה-פארק ובחנות תמיד ויתרו לנו על התור ואנחנו לא כל כך הבנו למה. עד ששמענו שפינקו מכפר יהושע שהיה הפטרון שלנו, סיפר בכפר שאנחנו פגועים נפשית מהמלחמה.

מברי נשלחנו לוונציה ושם עלינו על ה"פאן-יורק". כשהיינו כולנו בחדר הקשר נשמע פיצוץ עז והאוניה הזרעוזה כולה. פול שולמן נכנס בריצה וצעק באנגלית ששמו לנו פצצה. לאוניה נגרם נזק כבד, נפער חור ברופן שלה ותוך כמה שעות היא נטתה על צידה והחלה לשקוע. אנחנו ירדנו מהר מהאוניה וחזרנו למלון.

שוב פיזרו אותנו למקומות שונים באיטליה. כושי, אסי ואני נשלחנו לפורמיה לגבעה ומשם שילחנו את ה"אף על פי כן". אחרי ששילחנו את ה"אף על פי כן" חזרתי לוונציה והוצבתי על ה"קרימה", יחד עם זאבקה פז, זאביק רותם ונירה הררי.

הפלגנו עם 794 מעפילים ממעגן "פלסטרינה" שלידי ונציה. אחרי זמן מה, בלילה, גילינו שעל האוניה נשאר כמה פעילים של עליה ב', ביניהם עדה סירני. הורדנו אותם לסירת הצלה כדי שיחזרו לאיטליה ואנחנו נשארו על

נולדתי במושבה מגדיאל בשרון, בשנת 1928, בן לזהבה רודר וינקלר מראשוני המתיישבים.

למדתי בבית ספר מגדיאל ובבית ספר בכפר מלל. בשנת 1934 עברנו לגור במושב גני-עם הגובל במושבה. בגיל 13 הצטרפתי לחברת הנוער בקיבוץ תל-יוסף.

התגייסתי בדצמבר 1943. התייצבתי ביגור שם הושבעתי ונשלחתי למשמר החוף. הוצבתי בעיר גנים. שמרנו על קטע החוף מעכו ועד IPC.

במסגת זו התאמנו על הסירות של הפועל חיפה. אני נשלחתי לקורס קצר בקיסריה והדרכתתי בחתירה. לאחר כמה חודשים שוחררתי והצטרפתי לקבוצת אנשים בשדות ים בקרית מוצקין. עבדנו בנשר ובנמל.

כשהחל בקיסריה קורס ימי, קורס 3, עברתי לקיסריה והצטרפתי לקורס. לאחר סיום הקורס הוצבנו לאוניה "עמוס". מה"עמוס" עברתי ל"עמל" ועליה, ב-1945, פגשתי את יאיר ברקר.

ה"עמל" הובילה תחמושת שנצברה בנמל אלכסנדריה. במשך כל שנת 1945 העמסנו בנמל אלכסנדריה תחמושת וכלי נשק ישנים, עברנו לים-סוף דרך תעלת סואץ והשלכנו את כל המטען לים בים-סוף.

בדצמבר 1945 קיבלתי הודעה שאבי נפטר. היינו אז בפורט סעיד. עזבתי את פורט סעיד וחזרתי לארץ דרך קנטרה.

עם תום האבל התייצבתי במעברות. במשך מספר חודשים עברנו אימונים שונים וביניהם קורס מ"כים בעין השופט. עם תום האימונים חזרתי למעברות.

ב-1946, ב"שבת השחורה", נעצרתי וישבתי בכלא לטרון. שוחררתי אחרי כחודשיים וחזרתי למעברות, שם קיבלתי פיקוד על מחלקה אחרי גרשון קרלינסקי. יצאנו למספר הורדות שלא הצליחו ואז יצאנו להורדה של ה"שבתאי לוח'נסקי". ערב ההורדה התייצב אצלי יענקל'ה צציס ז"ל וצירפנו אותו אלינו להורדה.

בזמן ההורדה הוקפנו על ידי הבריטים שעצרו את כולם וגירשו אותם לקפריסין. יענקל'ה צציס ואני הצלחנו להתחמק מהבריטים. קיבלנו הוראה מיוסף להשתדל לחזור למעברות ואכן חזרנו למעברות.

ממעברות עלינו על ה"אנצ'ו סירני" שעגנה בנמל חיפה.

אחרי שסיימתי את חלוקת הציוד עוד הספקתי להשתתף בחפירת המנהרה במחנה החורף. את ההכרזה על הקמת מדינת ישראל שמעתי עוד כשהייתי עצור בקפריסין. שהייתי בקפריסין כחודשיים-שלושה ושחררתי כאשר צורפתי ללוות קבוצת ילדים ששחררה מהמחנה ונשלחה לארץ ישראל.

כשני, יונתן ז"ל, יוסי שטרן ואני הקמנו את מחלקת הפלמ"ח במכמורת. משם עברתי להשתתף בקרבות ירושלים. לאחר ההפוגה חויילתי וגוייסתי לצה"ל. הצטרפתי לחיל הים ושירתתי בשייטת 13.

לאחר השחרור עסקתי בנהגות והתנדבתי לטיפול בנוער עבריין בבתי-הסוהר.

בשנת 1949 התחתנתי עם שוש ונולדו לנו שלוש בנות, היום אנו סבא וסבתא ל-10 נכדים.

בשנת 1965 הקמתי חברה לעבודות עפר ט.ו.ר בע"מ, בשנת 1988 מכרתי את חלקי בחברה ועבדתי כשנתיים בהתנדבות בצופי-ים יפו.

כיום אני עובד חלקית בצופי-ים תל-אביב.

ה"קדימה" בלי סירת הצלה. אחרי יום הפלגה, כשבדקנו במחסן האוכל, התברר לנו שגנבו לנו את כל קופסאות החלב שהכנו לילדים שהיו על האוניה, והיו לנו ילדים מגיל שנה ועד שמונה שנים. הארגזים הריקים של קופסאות החלב היו מלאים באבנים כדי שלא נגלה את הגניבה לפני שיצאנו להפלגה.

הפלגנו כעשרה ימים ואז התקרבו לקפריסין. כשהתקרבו לקפריסין זרקנו לים את מיכל המים הגדול ואת כל מה שהיה על הסיפון ויכול היה לעורר חשד אצל הבריטים שהאוניה הזו מובילה אנשים. מיד כשזרקנו את מיכל המים לים התחיל פחד של צמא בקרב הנוסעים והיה קשה מאד להתמודד עם זה.

כשהתקרבו לחופי הארץ נתפסנו על ידי הבריטים שהובילו את האוניה לנמל חיפה, שם העלו את כולנו על אוניית גירוש והיגלו אותנו לקפריסין.

בקפריסין בשבוע הראשון עסקתי בחלוקת ציוד ובגדים לאנשים שבאו על ה"קדימה". הבריטים אספו את כל הציוד מהאוניה, העמיסו על משאיות וזרקו בערימה אחת במחנה. אני דאגתי שיכניסו הכל למחסן ודאגתי לחלוקה מסודרת.

באימונים בקורסים ל"מפקדי הסירות"